

Meerfasevoeding

De belangrijkste doelstelling van dit demonstratieproject was aantonen dat een combinatie van eiwitrijke voedermiddelen met fasenvoeding aanleiding kan geven tot enerzijds een hoger gebruik van het totale aandeel van eigen geteelde eiwitrijke voedermiddelen en anderzijds een reductie van de totale eiwitinput en de stikstofexcretie bij de productie van vleesvarkens. Hierdoor kan de afhankelijkheid van de soja-import in Vlaanderen gereduceerd worden. In dit project werden verschillende rantsoenen geformuleerd. In een demoproef zijn verschillende voederstrategieën met elkaar vergeleken. Zowel de technische resultaten van de varkens werden onderzocht als de nutriëntenexcreties en verteerbaarheid van de voeders. In het onderzoek is ook de invloed van de voeders op rendabiliteit, milieubelasting en soja-afhankelijkheid nagegaan. Naast de demoproef is er eveneens samengewerkt met 5 praktijkbedrijven om ook resultaten uit de praktijk te bekomen.

Volgens de literatuur zouden de voederkostprijs, de N-excretie en de afhankelijkheid van de soja-import dalen bij overgang van twee- naar meerfasenvoeding. Daarnaast zouden de zoötechnische resultaten en de slachtkwaliteit vergelijkbaar moeten zijn bij twee- en meerfasenvoeding.

De resultaten bevestigen deze veronderstellingen, met uitzondering van de vijffasenvoeding. Bij de resultaten van de vijffasenvoeding zou men een daling van de kostprijs en N-excretie verwachten in vergelijking met de resultaten van driefasenvoeding. Maar in deze proef is de voederkostprijs en N-uitscheiding bij vijffasenvoeding iets hoger dan bij driefasenvoeding, maar dit kan verklaard worden door de specifieke proefomstandigheden.

Uit de proef blijkt dat het gebruik van meerfasenvoeding in combinatie met alternatieve eiwitbronnen in de voeding van vleesvarkens zeker mogelijk is, op voorwaarde dat deze alternatieve eiwitbronnen voldoende beschikbaar zijn.

Buiten enkele afwijkende waarden op 95 kg en 110 kg kunnen we stellen dat een overschakeling van tweefasenvoeding naar 3 of meer fasen een bijdrage kan leveren in de reductie van de mineralen (stikstof) excreties. Voor de afwijkende waarden op 95 kg en 110 kg is er geen logische verklaring. Het voorkomen van afwijkende waarden gebeurt vaker aangezien er steeds een invloed is van specifieke proefomstandigheden.

Over het algemeen wordt op de meeste praktijkbedrijven aan de verwachtingen voldaan. De grootste verwachting van de varkenshouders was een daling van de voederkostprijs. De resultaten blijken echter zeer variabel te zijn. Op sommige bedrijven bleek er een sterke daling van de voederkost zonder in te boeten op de resultaten van de dieren. Andere bedrijven toonden echter een stijging van de voederkosten.

Op de meeste bedrijven is er geen groot verschil in N-excretie en wordt dus ook niet voldaan aan de verwachtingen dat de N-excretie daalt bij toenemend aantal fasen. Maar doordat de dieren in elke ronde een specifieke groeicurve en voederopname behalen kan er eigenlijk geen exacte vergelijking uitgevoerd worden.

De resultaten zijn op sommige bedrijven veelbelovend. Maar om echt een besluit te vormen over het nieuwe systeem en een goede vergelijking te kunnen maken, moeten er meerdere rondes opgevolgd worden. De nieuwe systemen moeten daarnaast nog verder geoptimaliseerd worden aan de bedrijfssituatie en de landbouwer moet ook nog meer vertrouwd geraken met het systeem om het optimale resultaat te kunnen halen.

Fasenvoeding in de praktijk is dus zeker haalbaar en kan bijdragen aan een verdere optimalisatie van de varkenshouderij.